

UCHWAŁA Z DNIA 20 MARCA 2008 R.
SNO 26/08

Przewodniczący: sędzia SN Waldemar Płóciennik.

Sędziowie SN: Krzysztof Cesarz (sprawozdawca), Krzysztof Strzelczyk.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym oraz protokolanta w sprawie asesora Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2008 r. zażalenia obrońcy na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt (...), w przedmiocie zawieszenia asesora w czynnościach służbowych i obniżenia wysokości jego wynagrodzenia

u c h w a l i ł :

1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę,
2. określić, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Z u z a s a d n i e n i a :

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt ASDo (...), na podstawie art. 129 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm. – u.s.p.) zawiesił asesora Sądu Rejonowego w czynnościach służbowych na okres 4 miesięcy oraz obniżył jego wynagrodzenie o 30 % na czas zawieszenia w czynnościach służbowych.

Zażalenie na tę uchwałę złożył obrońca asesora Sądu Rejonowego, zarzucając naruszenie art. 129 § 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) „poprzez ograniczenie postępowania wyłącznie do przyjęcia argumentacji zamieszczonej we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego bez uwzględnienia toku sprawy prowadzonej pod sygnaturą ASD (...), w której prowadzone jest postępowanie dowodowe wyłącznie z korzystaniem z opinii biegłych”, po czym wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały, ewentualnie o jej zmianę przez „zawieszenie asesora w czynnościach służbowych na okres 2 miesięcy i obniżenie o 25 % wynagrodzenia asesora przez okres zawieszenia”.

W toku posiedzenia odwoławczego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o pozostawienie zażalenia bez rozpoznania z uwagi na upływ okresu zawieszenia asesora w czynnościach służbowych.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek Zastępcy Rzecznika nie mógł być uwzględniony, ponieważ, mimo upływu terminu, do którego zawieszono asesora w czynnościach służbowych, badaniu podlegała legalność i zasadność tej decyzji procesowej oraz obniżenie wynagrodzenia powyżej minimalnej granicy.

Zażalenie nie jest zasadne. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 9 października 2007 r. wszczął wobec asesora sądowego postępowanie dyscyplinarne o czyn uchybiający godności urzędu, opisany w ten sposób, że asesor od października 2006 r. do kwietnia 2007 r. wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając przemocy poprzez bicie rękoma i kijem oraz groźby bezprawnej wobec małoletniego syna Kamila M., doprowadził go do obcowania płciowego oraz poddania się innym czynnościom seksualnym (...), to jest o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p., którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne określone w art. 197 § 1 i 2 k.k., 200 § 1 k.k. i 202 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 11 § 2 k.k.

Wcześniej asesor Sądu Rejonowego był zawieszony w czynnościach służbowych do dnia 30 października 2007 r. na podstawie uchwały Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 28 czerwca 2007 r., zmienionej uchwałą Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 września 2007 r., zapadłej na skutek zawiadomienia prezesa z dnia 22 czerwca 2007 r. o zarządzeniu natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych asesora, wydanym wobec zebrania w postępowaniu przygotowawczym dowodów wskazujących co najmniej na dopuszczenie się przez asesora czynu z art. 200 § 1 k.k.

Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się w razie zaistnienia podstaw dowodowych do przedstawienia sędziemu zarzutu (art. 114 § 2 u.s.p.). Uprzednie postępowanie wyjaśniające musiało zatem dostarczyć okoliczności koniecznych do ustalenia znamion przewinienia (art. 114 § 1 u.s.p.). Jeżeli zarzucone przewinienie odpowiada zarazem cechom przestępstwa, które wyczerpuje znamiona kilku przepisów ustawy karnej, było popełnione w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trwało dłuższy czas i zostało skierowane przeciwko małoletniemu pokrzywdzonemu, a wreszcie, godziło w jego dobra osobiste, to zachodziły przesłanki najpierw do natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych, a następnie do zawieszenia asesora w tych czynnościach. Tymi przesłankami, wymienionymi w art. 130 § 1 u.s.p., występującymi łącznie i również obecnie, były: rodzaj zarzucanego czynu oraz (nie wymienione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, ale też niewątpliwie zachodzące) konieczność zachowania powagi sądu i istotnych interesów służby. Na istnienie tych przesłanek wskazywała już powołana wyżej uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 września 2007 r.

Wbrew twierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu zażalenia, u podstaw zaskarżonej uchwały nie było więc „niezakończone postępowanie o zezwolenie na przedstawienie zarzutów, w którym postępowanie dowodowe toczy się...”.

Nie ma też powodów do uwzględnienia alternatywnego żądania zażalenia, jeżeli weźmie się pod uwagę ciężar zarzucanego przewinienia oraz brak uzasadnienia dla tezy, z którego wywodzone jest żądanie, iż obecnie nie zachodzą żadne okoliczności potwierdzające sprawstwo asesora. Podzielając nadto stanowisko co do przesłanek ewentualnego miarkowania obniżenia wynagrodzenia, wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 15 września 2006 r. (SNO 48/06 – OSNSD 2006, poz. 15), które w tej sprawie nie zachodzą, orzeczono jak na wstępie.